

ŻYCIE CODZIENNE POLAKÓW W IRANIE

Obozy polskich uchodźców znajdowały się również poza Teheranem – w Ahwazie i Meshedzie, choć miały one charakter głównie przejściowy.
Fot. Polacy na ulicy w Ahwazie.

W Teheranie początkowo działała polska Komisja Szkolna, a od lipca 1943 r. Delegatura Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, która przejęła kierownictwo nad całością polskiego szkolnictwa w Iranie. Fot. Uczniowie klasy IV z nauczycielami, Teheran 1943 r.

Szkolnictwo na różnych poziomach, zapewniało polskim dzieciom nie tylko możliwość nadrobienia braków w edukacji, spowodowanych pobytem na zesłaniu, ale także umożliwiała rozwój kulturalny.
Fot. Chór gimnazjalny, Teheran, 1942 r.

W Iranie rozwijało się również życie religijne Polaków. Uroczyscie przyjmowano sakramenty, obchodzono święta religijne. Fot. Dzieci, przystępujące do Pierwszej Komunii Świętej w Teheranie.

Pierwsze drużyny harcerskie powstały już w kwietniu 1942 r. w Teheranie. W lutym 1943 r. utworzono Okręg Związku Harcerstwa Polskiego w Iranie, pod koniec roku przemianowany na Chorągiew ZHP w Iranie.
Fot. Drużyna polskich harcerek w Ahwazie, 1943 r.

Polscy uchodźcy w Iranie stworzyli liczne organizacje. Do przedwojennego stowarzyszenia „Polonia”, dołączyły m. in.: Koło Ziemi Wileńskiej, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Polskich w Iranie, a przede wszystkim Towarzystwo Studiów Irańskich.
Fot. Polacy w Teheranie, 1942 r.

Podczas pobytu w Iranie dużą popularnością wśród polskich uchodźców cieszyły się wspólne fotografie. Całe rodziny, a także grupy przyjaciół robiły sobie pamiątkowe zdjęcia u irańskich fotografów. Fot. Rodziny Jarmulskich i Kokosińskich.

Po syberyjskiej traumie, Polakom w Iranie powracała radość życia. Poznawali kraj, w którym odzyskali wolność. Fot. Polskie dziewczęta na wycieczce w Teheranie w towarzystwie irańskich oficerów.